

Nic bych nevinšoval sobě,  
enom z miľú ležat v hrobě,  
nic mňa to netěší na tom světě,  
už ně moja růžička nepokvěte.

Nepokvěte, není vstavu,  
smrt' jí odebrała vláhu,  
mládenci vrščky olámali,  
hrobaré korénky podkopali.

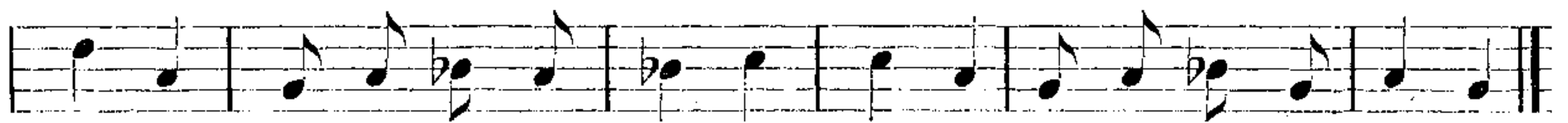
## 7. Žerty.

155.

Z Lidečka.



Měl sem si řa mi-lá vzí-ti, ne-da-li mně o-tec ma-ti,



že to né-ni a-ni mo-žná, že ty né-ji ke mně rovná.

Měl sem si řa miľá vzítí,  
nedali mně otec mati,  
že to není ani možná,  
že ty nějsi ke mně rovná.

Puř si pérko po téj vodě,  
půjde-ji ti po sľobodě,  
jak ti pérko bude spľývat,  
budeř v našem domku bývat.

A ona sa domysleľa,  
pérko zľatem napustila:  
Do dna, mé pérenko, do dna,  
eře su já dívka hodná.

156.

Zdlouhavě. Suř. 693.

Ze Suchova.



O - lí - va o - lí - va lí - stek o - lí - vo - vý pod' za mňa



má mi - lá bu - dem na řa do - brý dobrý.